

RADIG, a. 2. Som har rader. Brukas i sammansättningar, såsom: *Tvåradig, Treeradig*, m. fl.

RADIKAL, --ål, a. 2. (af lat. *Radix*, rot) 1) Som går till roten, grunden af en sak; genomgripande. *R. förbättring*. — 2) Som yrkar genomgripande förbättringar i statsförfattningen. — Brukas i denna mening äfv. substantivt. *De r-e*. — *S. m. 3. 1*) (gram.) Stambokstaf. — 2) (kem.) Den brännbara kropp, som i en oxid finnes för- enad med syret. [— cal.]

RADIKALT, --ält, adv. I roten, i grund. [— calt.]

RADIS, -i's, f. 3. ell. **RADISA**, rådisa, f. 4. Se *Rådisa*.

RADIUS, rádiuss, m. (lat.) Se *Radie*.

RADIX, rådex, f. pl. *radices* (uttal, radi'sås) (lat.) Rot; rotord.

RADOTERA, radåtëra, v. n. 1. (fr. *Radoter*) Prata i vädret, pladdra, tala galenskap.

RADOTERI, radäteri', n. 3. Tanklöst prat, snack.

RADOTÖR, radåtö'r, m. 3. Prاتمakare,

RADTALS ell. **RADVIS**, adv. I rader, efter hvarandra.

RAFFEL, ráft'l, n. sing. oböjl. Ett slags hasardspel med tre tärningar, hvarvid till träff eller vinst fordras lika ögon på tvenne tärningar, och att alla tre tärningarne visa tillsammans elfva ögon eller derutöfver. *Spela r.* — *Ss. R-spel*.

RAFFINAD, --åd, m. 3. Fint renadt socker.

RAFFINADERI, ----ri', n. 3. Ställe, der något raffineras, t. ex.: *Socker-raffinaderi*, sockerbruk.

RAFFINERA, v. a. 1. (fr. *Raffiner*) 1) Göra finare och renare, luttra. *R. socker*. — 2) (fig.) Förfina. — Part. pass. *R-d*, brukas stundom adjektivt i betydelsen af: förfinad, utstuderad, t. ex.: *R. list, grymhet*.

RAFFINERING, f. 2. 1) Renande, luttring. — 2) (fig.) Förfining.

RAFFINÖR, --ör, m. 3. 1) En, som renar ell. luttrar (socker, salpeter, o. s. v.). — 2) (fig.) Hårklyfvare.

RAFFLA, v. n. 1. Spela raffel. — *V. impers.* (pop. o. fam.) *Det r-r i halsen*, det rifver i halsen. Säges om någon stark dryck, t. ex.: brännvin.

RAFGALEN, a. 2. neutr. — *el.* (isl. *Ragalín*, eng. *Rave*, yra) Alldeles ifrån förståndet. — Brukas i folkspråket.

RAFIDIKA, -i'dika, f. 4. (pop. o. fam.) Lيدرlig och elak kvinna.

RAFISTULERA, v. n. 4. (pop. o. fam.) Söka, leta, rifva i fickor, gömmor, o. s. v.

RAFS, ráfts, n. sing. (fam.) Något hopradsadt; hvarjehanda småplock. *Det är bara r.*

RAFSA, ráfssa, v. a. 1. (af *Rapp*, snabb, eller frequentativ af *Rifva*) Hastigt rifva åt sig, snappa bort. *R. bört, fram, ändan. R. ifrån sig*, hastigt slarfva ifrån sig, t. ex.: *R. ifrån sig sitt arbete. R. ihóp*, se *Hoprafsa. R. åt sig*, rifva, snappa till sig. *R. till vägs*, slarfva. — *Rafsande*, n. 4.

RAFT, ráft, m. 3. Benämning på de långa stänger, som ligga på takröset under halmen på ett halmtak.

RAGATA, -åta, f. 4. (pop. o. fam.) Arg och trätgirig kvinna. (Af gamla verbet *Ragata*, hålla väsen, larma.)

RAGG, n. sing. Långa och grofva hår, såsom på getter.

RAGGEN, rågg'n, m. sing. def. (isl. *Ragr*, ond ande; pop.) Den onde, djefvulen. Brukas i vissa svordomar, t. ex.: *Ta mig r!* *R. besitta!* o. s. v.

RAGGIG, a. 2. Som har ragg. *En r. hund-racka*.

RAGGLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. Lafslägtet Usnea.

RAGGMOSSA, f. 4. Moss-släktet Orthotrichum.

RAGLA, v. n. 4. Vackla hit och dit som en drucken. *R. åf, fram, in, út, omküll. Han r-de mot muren.* — *Raglande*, n. 4.

RAGU, -ú, m. 3. (fr. *Ragout*, af lat. *Gustus*, smak) Väl kryddad, stufvad kött rätt af blandadt innehåll.

RAGUSERA, v. a. 1. Tillreda till ragu.

RAJA, ráddscha, m. pl. *rajas*. (hos Turkarna) Skattskyldig undersåte under Porten, som ej bekänner sig till mohammedanska läran.

RAJAH, ráddscha, m. pl. *rajahs*. Ostindisk stamfurste.

RAJGRÄS, se *Raygräs*.

RAK, a. 2. 1) Som fortlöper rätt fram utan afvikelse, sträcker sig i rät linie. *R. väg. Hålla armen r. R-t hår*, ej lockigt eller krusigt. *Falla r. lång*, i hela sin längd. (Fig.) *I allting gå r-a vägen*, i allting förhålla sig rättsskaffens, aldrig bruka list, konstler eller omsvep. (Ordspr.) *Den r-a vägen är den bästa*, man vinner mera genom uppriktighet än genom list och ränker. — *Syn. Rät.* — 2) Rätt uppstående. *Stå, gå, hålla sig r. Gå r. i livet. Vara r. i ryggen*. (Fig. fam.) *Hålla sig r. i ryggen*, vara stolt, ej krypa, ej förödmjuka sig. *Sitta r.*, sitta med öfre delen af kroppen rak. (Talesätt) *R. och styf, r. som en stör* ell. *som ett ljus*, aldeles rak.

RAKA, v. n. 4. I. (fam.) 1) Springa, löpa häftigt; rusa, stöta. *R. åf, bört, emót, fram, förbi, igénom, in, omkring, út. R. efter en, rusa efter. R. ihóp*, rusa ihop, komma i handgemäng, i slagsmål. *R. på*, rusa på, flyga på. *R. upp*, häftigt springa upp; (fig.) hastigt upp- växa och blifva lång; äfv. hastigt komma sig upp, t. ex.: *Detta träd har på några år r-t upp till en betydlig höjd; han har i hast r-t upp ifrån ingenting.* — *Syn. Se Springa.* — 2) Häftigt och oförsett falla med mycket buller, nedstörta. *R. ned, omküll. R. under bordet. R. utför trapporna.* — *Syn. Se Falla.*

RAKA, v. a. 4. II. 1) Med rakknif borttaga skägg, hår. Har till objekt både person och ställe, som sålunda befrias ifrån skägg eller hår, äfvensom själfva skägget, håret. *R. någon*, med rakknif göra hans ansigte fritt ifrån skägg. *R. skägget, håret af någon. R. håret af ens hufvud. R. hakan, hufvudet. R. åf, bört*, se *Afraka, Bortraka*. — *R. sig*, v. r. Med rakknif aftaga skägget på sig sjelf. — *V. n. 1.* Draga med en raka eller något dylikt uteder en yta, som är betäckt af en mängd föremål. *R. i elden. R. bört, ändan*, med raka bortföra. *R. fram*, med raka framdraga. *R. ihóp*, med raka hopsamla; äfv. (fig. fam.) hopsamla. (Fam.) *R. efter*, söka, trefva efter. *R. åt sig*, med raka draga till sig; (fig. fam.) sniket bringa i sin ägo.

RAKA, f. 4. III. Redskap, som begagnas att raka med (t. ex. kol, o. d.), bestående i ett jern, fästadt i ändan af ett långt skaft.

RAKANDE, n. 4. För rättningen, då man rakar. Se *Raka*, II, v. a. o. n.

RAKASK, m. 2. Ask, innehållande raktvål.